22/01/2024

Αγρίνιο: Ιερατική Σύναξη με θέμα το Μυστήριο της Ιερωσύνης

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αιτωλίας και Ακαρνανίας

Την Δευτέρα 22 Ιανουαρίου 2024 στον Ιερό Ναό Αγίας Τριάδος Αγρινίου πραγματοποιήθηκε η μηνιαία Γενική Σύναξη των Κληρικών της Ιεράς Μητροπόλεως Αιτωλίας και Ακαρνανίας, με θέμα το Μυστήριο της Ιερωσύνης.

Οι προκλήσεις του Ιερατικού λειτουργήματος

Την πρώτη εισήγηση πραγματοποίησε ο Πανοσιολογιώτατος **Αρχιμ. Παύλος Σταματάς**, Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αγίων Αναργύρων Βεροίας, με θέμα: «Αναζωπυρώνοντας το χάρισμα: προβλήματα, δυσκολίες, προκλήσεις στο Ιερατικό

λειτούργημα».

Ο ομιλητής τόνισε την ανάγκη διαρκούς αναζωπύρωσης του ιερατικού χαρίσματος ως μόνιμη προτροπή του Αποστόλου Παύλου: «δι’ ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τό χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὅ ἐστιν ἐν σοί διά τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου». Στο περιεχόμενο της ομιλίας σταχυολόγησε και ερμήνευσε την διδασκαλία «περί ιερωσύνης» του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, ο οποίος τονίζει ότι «η ιερωσύνη είναι η ανώτερη από όλες τις τέχνες και τις επιστήμες». Έτσι, φανερώνεται ο υψηλός σκοπός της, που είναι «να δώσει πτερά στην ψυχή, να την αρπάξει από τον κόσμο και να την δώσει στον Θεό».

Αναφέρθηκε, επίσης, στα προβλήματα, τις δυσκολίες και τις προκλήσεις στο Ιερατικό λειτούργημα και τις χώρισε σε δύο κατηγορίες. Στην πρώτη κατηγορία επεσήμανε την πνευματική ζωή του ιερέα και τις σχέσεις με το ποίμνιό του. Τόνισε τις παγίδες, όπως τις σημειώνει ο άγιος Ιωάννης ο Χρυσόστομος, δηλαδή: «την αδιαφορία και ραθυμία, την ενασχόληση με γήινα και λασπώδη, την έλλειψη έμπρακτης αγάπης και ελεημοσύνης». Ενώ σημειώνονται ταυτόχρονα και τα αντίδοτά τους: «φροντίδα, προσοχή, παρρησία, χαρά, ευφροσύνη και γενναία στάση απέναντι σε κάθε πειρασμό». Αναφέρθηκε στην αρετή του ιερέα. Χαρακτήρισε ως χρυσό κανόνα της ποιμαντικής, τον λόγο του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου, ότι «καθαρθῆναι δεῖ πρῶτον, εἶτα καθᾶραι· σοφισθῆναι, καί οὕτω σοφίσαι· γενέσθαι φῶς, καί φωτίσαι· ἐγγίσαι Θεῷ, καί προσαγαγεῖν ἄλλους· ἁγιασθῆναι, καί ἁγιάσαι· χειραγωγῆσαι μετά χειρῶν, συμβουλεῦσαι μετά συνέσεως». Επεσήμανε τον καταστροφικό πειρασμό της ανυποληψίας του ιερέα, «εάν του λείπει το πνευματικό περιεχόμενο, και είναι απογυμνωμένος από τη χάρη του Θεού».

Στην δεύτερη κατηγορία περιέγραψε την πνευματική κατάσταση του ποιμνίου και τα ιδιαίτερα προβλήματα, όπως είναι η έλλειψη γνήσιας ευσέβειας προς τον Θεό και αληθινής αγάπης προς τον πλησίον, η ποικιλομορφία και το ευμετάβολο των ανθρώπων, η απομάκρυνση των πιστών από την Εκκλησία και η τυπική συμμετοχή τους στην Μυστηριακή ζωή. Τόνισε ιδιαίτερα, ότι ο ιερέας θα πρέπει να διακατέχεται από τον απόλυτο σεβασμό για τον κάθε άνθρωπο και την απαραίτητη προϋπόθεση, που είναι η διάκριση. Ταυτόχρονα υπέδειξε ως θεραπευτική μέθοδο «το ασκητικό πνεύμα, όπως το δημιούργησε η Ορθόδοξη παράδοση, δια μέσου των αιώνων».

Η Ενορία είναι το κύτταρο της Εκκλησίας

Την δεύτερη εισήγηση ανέπτυξε ο Αιδεσιμολογιώτατος **Πρωτοπρ. Βασίλειος Μπρέσιακας,** Προϊστάμενος του Ιερού Ναού Αποστόλου Θωμά Αγρινίου και είχε θέμα: «Ο Ιερέας μεταξύ της Ενορίας και της οικογένειας, αναζητώντας μια ισορροπημένη σχέση».

Ο π. Βασίλειος διάρθρωσε την εισήγησή του σε 5 ενότητες: ο ιερέας και το μεγαλείο της ιερωσύνης, η Ενορία ως χώρος δράσεως του ιερέα, ο ιερέας και η οικογένειά του, ο ιερέας μεταξύ Ενορίας και οικογένειας, τα δικά μας πρότυπα μέσα από την ιστορία της Εκκλησίας.

Ο ιερέας ως άνθρωπος είναι εκ του κόσμου τούτου, αλλά ως προς την ιερωσύνη του είναι εκλεγμένος άνωθεν. Η ιερωσύνη είναι «Θεού δωρεά» και χάρισμα. Δεν είναι επάγγελμα, ούτε εφαλτήριο απόκτησης τιμής, εξουσίας και δόξας. Για να ανταποκριθεί στην αποστολή του ο ιερέας πρέπει να είναι η ψυχή του καθαρότερη από τις ακτίνες του ηλίου.

Η Ενορία είναι το κύτταρο της Εκκλησίας και ο χώρος δράσεως του ιερέως. Για να επιτελεί σωστά την διακονία του, οφείλει να αποτελεί τύπο και πρότυπο του ποιμνίου του. Ο γάμος και η οικογένεια για τον έγγαμο κληρικό είναι χώρος ζωής

και σωτηρίας. Ανάμεσα στην οικογένεια και την Ενορία αναζητούμε μία ισορροπημένη σχέση. Ούτε η οικογένεια πρέπει να αποκλείει την Ενορία, ούτε η Ενορία την οικογένεια. Αυτά πρέπει να συνυπάρχουν 50-50 και όχι 51-49. Οδηγός σε αυτή τη σχέση είναι ο λόγος του Παύλου «εκείνος που δεν ξέρει να διευθύνει το δικό του σπίτι πώς θα φροντίσει την Εκκλησία του Θεού». Στην διακονία μας υπάρχουν οι έγγαμοι άγιοι της Εκκλησίας, καθώς και οι σύγχρονες ιερατικές μορφές που κράτησαν οικογένεια και Ενορία.

Ο π. Βασίλειος ολοκλήρωσε την εισήγησή του με μια αναφορά στη ζωή του π. Βιργιλίου που όταν ήταν μικρό παιδάκι άκουγε τους Ενορίτες να αποκαλούν τον πατέρα του «πατέρα», ενώ εκείνος ήθελε να έχει τον δικό του πατέρα, όπως όλα τα παιδιά. Αυτό τον έθλιβε πολύ. Η εξήγηση που του δόθηκε όμως ανακούφισε και χαροποίησε τον ίδιο, διότι για πρώτη φορά συνειδητοποίησε ότι ο πατέρας του ήταν ο πατέρας όλων των ανθρώπων, γιατί ήταν ιερέας.

Ακολούθησε διάλογος μεταξύ των ιερέων, τον οποίο συντόνισε **ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αιτωλίας και Ακαρνανίας κ Δαμασκηνός**, καταθέτοντας και την ποιμαντική του εμπειρία στο πολύ σημαντικό θέμα που συζητήθηκε. Επίσης, ο Σεβασμιώτατος ενημέρωσε τους Ιερείς για τρέχοντα ποιμαντικά και διοικητικά θέματα της Ιεράς Μητροπόλεως.